

L'altre costat del mirall

Iñaki Rubio

No té cap intenció d'anar a casa per no coincidir amb la seva rèplica, així que deambula pels carrers, mirant d'evitar els aparadors per on sembla que el segueix la seva imatge reflectida. També se'l troba als bassals, que trepitja amb ràbia per desfigurar el seu jo tou i aquós. Entra en algun bar, pren un parell de copes i al final se'n torna cap al pis. Puja per les escales, per evitar trobar-se amb ell mateix al mirall de l'ascensor, i quan arriba a dalt tanca decidit la porta del lavabo, que havia quedat mig oberta. No vol enfrontar-se al seu propi reflex.

A l'hora d'anar a dormir, el Quim creu que és absurd no entrar al bany a rentar-se les dents. Al cap i a la fi és el seu lavabo, pensa, emfatitzant el possessiu. Però la seva imatge reflectida se'l mira amb suficiència, sense ni tan sols agafar el raspall. El Quim no suporta aquella actitud i s'hi encara. Comença una discussió que de seguida puja de to, el propietari del mirall li clava l'índex al pit acusant-lo de vés a saber què, i l'altre s'hi torna sense embuts, el Quim s'esvera i estúpidament, absurdament, mira d'empentar el seu contrincant, s'agafen pels braços, cadascun d'una banda del mirall, i de sobte, quan l'original intenta empènyer amb més força, la còpia l'esquiva, l'autèntic Quim perd l'equilibri i cau dins el mirall mentre, amb una agilitat meravellosa, com una Alícia alliberada, l'apòcrif Quim aprofita el moment, reacciona ràpidament i salta enfora.